«Πως θα ενισχυθεί η κοινωνική οικονομία στην Ελλάδα όταν από τα 35 δις του πακέ το Γιούγκερ θα δοθούν για αυτή την υπόθεση μόνον 157.000.000 ευρώ, ενώ με το νόμο 4019/11 είχαν προβλεφθεί 2 δις για να δοθούν τελικά μόνον 600 εκατ. πριν παγώσει ο σχετικός νόμος».

Πως η χώρα μας που βρίσκεται στο 2% θα προσεγγίσει το 10% του Ευρωπαϊκού μέσου όρου όταν οι προβλεπόμενοι κοινωνικοί πόροι για την κοινωνική οικονομία πηγαίνουν τεχνηέντως στο κράτος.

Αποδεκτό επί της αρχής έγινε το νομοσχέδιο για την κοινωνική οικονομία στις 17/10/16 εξασφαλίζοντας ευρύτερη υποστήριξη στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής ενώ συζητείται σήμερα 19/10 16 στην ολομέλεια της Βουλής η ψήφιση του νέου νόμου. Η κ Αντωνοπούλου αναπληρώτρια υπουργός εργασίας αναφερόμενη στη σημασία του νόμου δήλωσε μεταξύ άλλων ότι ***«Εξασφαλίζονται πόροι για την κοινωνική οικονομία: Τουλάχιστον 157.000.000 ευρώ θα διατεθούν την επόμενη περίοδο, για να βοηθηθούν τα εγχειρήματα στο ξεκίνημά τους, να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας και να αναπτυχθεί σε όλη την*** *Ελλάδα. Θα δημιουργηθεί ο μηχανισμός εκείνος που θα πληροφορεί δωρεάν και θα βοηθάει τον κόσμο να δραστηριοποιηθεί στο ξεκίνημά του (κέντρα στήριξης σε περιφερειακό επίπεδο). Διαμορφώνεται διαφανές πλαίσιο συνεργασίας του Δημοσίου με τους φορείς κοινωνικής οικονομίας.*

Αν δεν γνωρίζει κανείς τι αντιπροσωπεύουν τα 157 εκ. η και τα 500 εκ ευρώ που ενδεχομένως τελικά θα καταλήξουν σε επενδύσεις στην κοινωνική επιχειρηματικότητα, μπροστά στο πακέτο Γιούγκερ των 35δις που διατεθούν στη χώρα μας για την ανάπτυξη, ενδεχομένως να θεωρήσει ότι, πρόκειται για μια σπουδαία νομοθετική και πολιτική πρωτοβουλία.

Εάν, όμως διαβάσει κανείς προσεκτικά το άρθρο 3 το οποίο αφήνει ανοικτό το «παράθυρο» για να απορροφηθεί η μερίδα του λέοντος των πόρων από το κράτος, αφού ως κοινωνικές επιχειρήσεις μπορούν να χαρακτηριστούν και να εγγραφούν στο σχετικό μητρώο δημόσιες και ιδιωτικές επιχειρήσεις που έχουν «κοινωνικό αντίκτυπο». Τότε γεννιούνται μια σειρά ερωτήματα: Ποιος ορίζει το κοινωνικό αντίκτυπο; Η απάντηση είναι μια υπουργική απόφαση που θα βγει μετά την ψήφιση του νόμου.

Ποια είναι η πρακτική αξία του νόμου όταν τα *157.000.000 ευρώ που θα διατεθούν την επόμενη περίοδο είναι ψίχουλα σε σχέση με τα 2δίς που οφείλει να διαθέσει η χώρα μας από το ΕΣΠΑ στην κοινωνική οικονομία, σύμφωνα με τις κατευθύνσεις των κοινοτικών ταμείων και της Ε.Ε.;*

Αρκούν από μόνες τους οι προγραμματικές συμβάσεις με τους Δήμους για παραχώρηση ακινήτων για να δώσουν ώθηση στην κοινωνική οικονομία;

Πως μπορεί να αναπτυχθεί η κοινωνική οικονομία στην Ελλάδα με 1/70 των διαθέσιμων πόρων, για να προσεγγίσουμε το 10%του μέσου όρου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Πως μπορεί να προκληθεί αυτό το θαύμα, γιατί περί θαύματος πρόκειται αν μπορούσε να γίνει, όταν αλλού πηγαίνουν οι πόροι και αλλού οι ευχές τις ανάπτυξης. Προφανώς κανένας Έλληνας τεχνοκράτης και βουλευτής δεν σκέφθηκε μέχρι τώρα να το θέσει ένα σχετικό έστω ερώτημα στη συζήτηση που διεξήχθη στη Βουλή. Κατά τα άλλα σχεδόν όλοι εύχονται ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας και αντιμετώπιση μέσω αυτής της ανεργίας και της φτώχειας.

Παρακολουθούμε όλη αυτή την περίοδο που συζητείται το νομοσχέδιο σε διάφορα επίπεδα πως κανείς από την εθνική αντιπροσωπεία δεν έθεσε τα ποιο αυτονόητα ερωτήματα για να φωτιστεί η υπόθεση.

Ποια ποσά και σε τι ποσοστό επί του συνόλου του ΕΣΠΑ 2014-20 έχουν δεσμευτεί για την κοινωνική οικονομία από τα επιχειρησιακά προγράμματα των αρμοδίων υπουργείων.

Ποια η απόκλιση μεταξύ των κατευθυντηρίων οδηγιώ ν του ΕΚΤ και του ΕΤΠΑ από την μια πλευρά, σε σχέση με τους πόρους που κατανέμονται στα συγκεκριμένα μέτρα υπέρ της κοινωνικής ένταξης και της κοινωνικής οικονομίας.

Σε ποιους τομείς και σε ποιους φορείς θα κατευθυνθούν οι πόροι αυτοί, ώ στε νε εκπληρωθούν οι στόχοι των κοινοτικώ ν ταμείων.

Τι προσθέτει ο νέος νόμος σε σχέση με το 4919/11 εκτός από τον συγκεντρωτικό έλεγχο του χώ ρου, αφού ο νέος νόμος όπως και ο προηγούμενος δεν δεσμεύει στην εφαρμογή των κοινοτικώ ν οδηγιώ ν στη χώ ρα μας, οι οποίες προβλέπουν ότι το 20% των πόρων του ΕΚΤ και του ΕΤΠΑ οφείλουν να πηγαίνουν στην κοινωνική ένταξη και την κοινωνική οικονομία.

Θα μας πουν βέβαια ότι προσθέτει κι άλλες διατάξεις για τους συνεταιρισμούς και την διοίκηση των συνεταιρισμών για να διαμορφώσει ένα ευνοϊκό περιβάλλον για την ανάπτυξή τους.

Πως μπορεί όμως να διαμορφωθεί ένα ευνοϊκό περιβάλλον στην οικονομία μόνον με τα λόγια χωρίς τις απαραίτητες προϋποθέσεις των υλικών και ανθρώπινων πόρων.

Σε τι εμπόδισε ο προηγούμενος νόμος 4019/11και τη σημερινή η και την προηγούμενη κυβέρνηση να χρηματοδοτήσει με startup τις υφιστάμενες κοινωνικές επιχειρήσεις με αντικειμενικά κριτήρια, όπως έγινε σχεδόν ένα χρόνο πριν με τις ιδιωτικές επιχειρήσεις.

Και τι το καινούργιο προσθέτει τώρα ο νέος νόμος σε αυτή την περίπτωση;

Μάταια θα ψάξει κανείς να βρει μια πειστική απάντηση εκτός του ότι εκείνον τον νόμο τον είχε φτιάξει μια άλλη Κυβέρνηση. Έτσι όμως δεν δημιουργούνται θεσμοί στη χώρα μας αλλά νόμοι με στενές κομματικές επιδιώξεις.

Νόμοι που ενισχύουν την πολυνομία την γραφειοκρατία και τον συγκεντρωτισμό του κράτους την ώρα που είναι επείγουσα η ανάγκη για ουσιαστική αποκέντρωση.

Εδώ όμως υπάρχει κάτι πιο σημαντικό που υποκρύπτεται στο άρθρο 3.

Κρατικές και ιδιωτικές επιχειρήσεις μπορούν να χαρακτηριστούν φορείς κοινωνικής οικονομίας για να απορροφούν κοινοτικούς πόρους από το πακέτο Γιούγκερ που προορίζονται για μη κερδοσκοπικούς φορείς.

σχετ. οδηγία της Ε.Ε *.για την κοινωνική οικονομία: Στο πνεύμα της δέσμευσης της ΕΕ για ανάπτυξη χωρίς αποκλεισμούς, τουλάχιστον το 20 %του ΕΚΤ πρέπει να κατανέμεται στην προώθηση της κοινωνικής ένταξης και την καταπολέμηση της φτώχειας.*

Η κοινωνία των πολιτών και οι εταίροι του ιδιωτικού τομέα πρέπει να κατέχουν τουλάχιστον το 50% της εξουσίας στη λήψη αποφάσεων και καμία ομάδα συμφερόντων δεν πρέπει να έχει πάνω από το 49% των ψήφων».

Με το άρθρο 3 το νομοσχέδιο προφανώς καταστρατηγείται αυτή η αρχή προς όφελος των κρατικών συντεχνιών και της γραφειοκρατίας και αυτό που βγαίνει ως συμπέρασμα είναι πως το βασικό έλλειμμα δεν ήταν στο νόμο για την κοινωνική οικονομία, ούτε στους νόμους για τους συνεταιρισμούς. Υπάρχουν πέντε διαφορετικοί νόμοι για το σύνολο του πεδίου, **για τους αγροτικούς, αστικούς, οικιστικούς, δασικούς και κοινωνικούς συνεταιρισμούς** . Πληθώρα νόμων που και αυτή την φορά ελάχιστα μπαίνουν σε τάξη για να απλοποιηθούν υπέρ του πολίτη. Το θεσμικό έλλειμμα της κοινωνικής οικονομίας βρίσκεται στον ουσιαστικό αποκλεισμό της χρηματοδότησης του επιχειρηματικού υποκειμένου και την διαχρονική υφαρπαγή των κοινοτικών πόρων από το κράτος.

Εάν λείπει ένας νόμος αυτός είναι, η προσαρμογή και εφαρμογή του Ευρωπαϊκού κεκτημένου για την κοινωνική οικονομία λαμβάνοντας υπόψη θαυμαστά πράγματι αποτελέσματα της Ε.Ε στην αντιμετώπιση της ανεργίας και φτώχειας έναντι των πενιχρών αποτελεσμάτων στην χώρα μας.

Λείπουν επομένως οι πόροι για την ενίσχυση της κοινωνικής οικονομίας που λεηλατήθηκαν και συνεχίζουν να λεηλατούνται όπως η παλιά γνωστή ιστορία με το σχέδιο Μάρσαλ.

Για αυτή την υφαρπαγή και ζοφερή πραγματικότητα εις βάρος της πραγματικής οικονομίας το πολιτικό σύστημα σιωπά.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΡΙΟ ΟΡΓΑΝΩΣΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΠΟΛΙΤΩΝ

Δημήτρης Μιχαηλίδης